

Gimnazija Novo mesto

STELICE

september/oktober 1998, številka 1

Založnik in izdajatelj:
Gimnazija NOVO MESTO

Glavna urednica:
Maja POTOČNIK

Odgovorni urednik:
Matevž HARLANDER

Kreativni urednik:
Igor AJDIŠEK

Foto urednik:
Blaž KOVAČIČ

Skeniranje:
Tomaž FERBEŽAR,
Martin GLAVAC

Mentorica:
Renata ČAMPELJ JUREČIČ, prof.
Albina SIMONIČ

Izdelava filmov:
Camera d.o.o., Ljubljana

Tisk:
Jangraf - Jani Slapnik, Novo mesto

Naklada:
600 izvodov

Cena:
200 SIT za izvod

Rokopisov, disket in fotografij ne vračamo, razen če je to urejeno s posebnim dogovorom. Vse pravice so pridržane. Vse gradivo revije je v lasti založnika. Reproduciranje revije je dovoljeno le s pisnim soglasjem založnika.

Založnik ne odgovarja za nobeno škodo, ki nastane na podlagi nasvetov, tekstov, slik, oglasov ali katerega koli drugega materiala objavljenega v glasilu Stezice. Mnenje uredništva se ne ujema vedno z mnenjem avtorja besedila objavljenega v glasilu.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 4.15-1373/97 z dne 20.11.1997, šteje glasilo med grafične izdelke iz 13. točke tarifne št. 3 tarife davka od prometa proizvodov in storitev in Zakona o prom. davku, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov.

STEEZICE

4 rezervirano
kdo kaj zakaj čemu

6 intervju z ireno polanec
slikarka in slovenka leta 1997

10 novo poglavje?
fazani...vrsta v izumiranju

11 moja izbira
nekateri ne berejo dante-ja

12 intervju s petro klepac
mlada in pesnica

14 monolog
s sojinimi zrezki do uspeha

16 blišč in beda berlina
žur in roza lasje

18 amerika
v mcdonald's namesto v aqualand

21 expo 98
svetovno srečanje mladih

22 poezije
stare jugoslovanske

25 dragi dnevnik
grčija rulz, teb bom pa raj drugič pisala

september
oktober
'98

29 recept
naša kuharica priporoča

29 unesco tabor
tabor brez šotorov

30 fazanski začetek
sosedovi spet brez pridelka koruze

31 peš na morje
gorniki namesto v gore tokrat na morje

32 potrebno je tako malo...
...da postanete srečni

34 metode poučevanja
inovacije da ali ne?

DESIGN GROUP

Uvodnik

V optimizmu, dobri volji in svetlobi, ki prihaja skozi okna na podsrešju Gimnazije, vas lepo pozdravljam s sloganom: Kdor čaka, dočaka. To je isti stavek, s katerim sem se v preteklem šolskem letu poslovila, samo da je tokrat ta misel za spremembo naša prijateljica in znanilka boljših časov.

Ker imamo tako lepo prebivališče (učilišče) in delovne pogoje, ker imamo tako zelo osvežujoč luster v veži (za katerega raje ne bom povedala, koliko je stal) in celo novo nadstropje, bo to šolsko

letu seveda NAŠE LETO.

Potrebujemo pa natanko tvojo pomoč, ker je v naši Gimnaziji prav gotovo nekaj, česar nihče ne more narediti boljše od tebe. Ne samo gledališče, pevski zbor, debatni klub, športne aktivnosti, dijaška organizacija in prireditve ob otvoritvi Gimnazije, ampak tudi skrb za prijetno klimo, čisto šolo, pospravljeno okolje in seveda čim boljše razumevanje v razredu in s celo naravo (priznam, da to zveni, kot da bi me kdo nahujskal, ampak prihaja iz sreče) - ko se prepoznaš v enem od

naštetega, kar veselo na delo. Mislim, da se strinjate z mano, da je čas, da se o novomeških gimnazijcih zopet sliši kaj več kot to, kako dobri smo na maturi, in mi smo generacija, ki bo za to poskrbela.

Nič ni pretežko in ničesar ne moremo narediti narobe, če se stvari lotimo pozitivno. Kdo pravi, da nismo najboljši?

Maja Potočnik,
glavna urednica

PO(u) VODNIK

Pozdravljeni vsi zagrizenci, ki dejansko še berete te *čudne*, na začetek zmetane, zavede, ki imajo zelo pogosto v naslovu besedico kot je "uvodnik". Zakaj tole pišem.. Še sam ne vem. Lahko bi se izgovoril s tem, da je stran nujno potrebovala vsebino (karikature so pač precej

ni bil povsem jasen. No ja.. Počasi pa morda. To, kar bode v oči še bolj kot zelo oglati stoli, je dejstvo, da je polovica vaših člankov (če ne več!) zopet prispela *natisnjena* oziroma *napisana* (*pet ali šest ROKOPISOV!*) na *papirju*. Naj vas prosim za iskreno mnenje: Ali morda izgledam kot kaka *plačana* tajnica? Že kar slišim zlobne glasove – neeeee! Se pa prav ponižno opravičujem in zahvaljujem tisti polovički, ki je uspela dostaviti svoje umotvore na tako imenovani *disketi*. Je mar to tako težko? So mar diskete tako drage (100 SIT?) – povrh vsega pa.. saj jih vendar vrnemo!

prihodnjič anketa? O računalnikih in seksu?

Pa naj bo – tipkarske ure pozabljene – ko smo ravno dijaki gimnazije s tako obarvanim lustrom. Z ultra dragim lustrom je na srečo prišel bonus – šola dopoldne. Tisti, ki smo dve leti hodili na center in se šolali praktično ponoči, že vemo, kako lepše je stopiti iz šole in zagledati sonce na nebu kot pa zvezde v mrzli noči. Zatorej vam želim veliko pozitivnega zagona v novem šolskem letu – še posebej prvčkom (hej, malce koruze ne škodi in odvezovanje čevljev je lahko zanimiv družaben dogodek – sploh pa boste vse to hitro pozabili) – in si želim, da bi šola ostala tako čista, kot je, čim dlje. **Cenimo to kar imamo!**

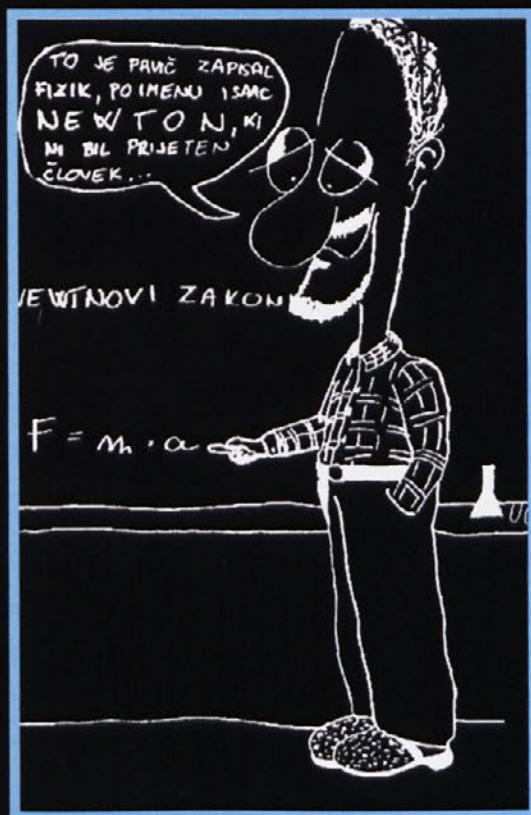
M.H.

nezapolnjujoča zadeva), a najbrž je v temnih predelih moje zlobne duše vedno počivala želja, da bi stresel vse težave, ki jih ima neki povprečni urednik pri urejanju nekega povprečnega (O tem odločate vi!) šolskega glasila.

Kaj me najbolj moti? Definitivno neudobni stoli. O stolih bi se – še vedno – dalo razpravljati, pa to vsekakor ni stvar odgovornega urednika, čeprav se bojim, da stoli postajajo moj ponavljajoči se motiv – hvala bogu, da ne pisateljujem! Pojem *in medias res* mi očitno nikoli

Folk zdej pa čist resno.. Žal pripadate generaciji, ki bo že morala biti *računalniško opisnjena*. Kaj naj zdaj to pomeni? Da bo moral čisto VSAK od vas poznati vsaj en urejevalnik besedil (to bo najbrž Word) in vsaj en programček za premetavanje tabel in grafov (Excel bo ok). Če se boste še prepričali, da Internet (uau.. z veliko se piše!) ne grize in da je e-mail uporaben, ste že na konju. Morda se to zdi nekaterim smešno, a izgleda, da so te zadeve nekaterim še popolna neznanka – morda do

intervju s slikarko in slovenko leta 1997 ireno polanec

INTERVJU

irena

Slikarstvo Irene Polanec je posvečeno ženski. Večnoma je na vseh slikah iz cikla, ki ga je slikarka poimenovala "EVA", prisotno jabolko. To je univerzalni simbol, ki v sebi skriva ljubezen, spoznanje, užitek in hkrati tudi zlo.

Veliko razstavlja v tujini in žanje nagrade in priznanja. Lansko leto je ponovno razstavljala v Parizu - na znamenitem likovnem Le Salonu, ki ga je ustanovil Ludvik XIV. leta 1663. Bila je prva in edina Slovenka, ki so jo pred dvajsetimi leti prvič sprejeli na Salon, na to več kakor tristoletno tradicionalno umetniško srečanje slikarjev, kiparjev in arhitektov celega sveta. Na tem Salonu so razstavljala tako velika imena, kakor so Manet, Monet, Cezanne, Degas, Delacroix, navdihnili pa je celo pisatelje kot so Zola, Maupassant...

Ob izteku stoletja so letos v Franciji izdali knjigo "Ženske slikarke včeraj in danes", ki govori o petsto letih ženskega slikarstva, oziroma o stotih slikarkah (že umrlih) in o stotih še živečih, ki bodo po mnenju pariških kritikov zapustile sled v tem stoletju. Tako je ime slikarke Irene Polanec ponovno med svetovno elito, saj je v knjigi edina slikarka iz tega konca Evrope. Za poznavalca umetnosti je knjiga velika poslastica, za slikarkina dela po potrditev, da so res e kratna in neponovljiva. Navajam le nekatera imena: Sofonisba Anguissola (1532-1625) in Lavinia Fontana (1552-1614) iz Italije, Maria Sibylla Merian (1647-1717) iz Nemčije, Sonia Delaunay (1885-1979) iz Rusije, Frida Kahlo (1910-1954) iz Mehike, Chana Orloff (1888-1968) iz Izraela, Leonora Fini (1910-1966) iz Argentine.

Zbirki svojih nagrad in priznanj pa je letos takoj na začetku leta dodala še eno: postala je Slovenka leta 1997.

Kaj ste kot majhna deklica najraje počeli?

Slikala seveda. Slikati je bilo zame že od nekdaj samoumevno tako kot dihati ali piti. Seveda sem počela še marsikaj drugega: igrala klavir, plesala balet ali pisala. Vsekakor sem že od nekdaj vedela, da bom v življenju počela nekaj, kar bo povezano z ustvarjalnostjo. Zavest, da bom nekoč ustvarjaka v kakršnem koli pomenu besede že, me je osrečevala že v najnežnejšem otroštvu in me seveda osrečuje še danes. Ustvarjati je pravzaprav najlepše poslanstvo življenja.

Hodili ste v gimnazijo. Ali so bili takratni profesorji zelo strogi?

Naši profesorji so bili zelo strogi in mnogi so nam grenili življenje. Vendar mi je večina ostala v lepem spominu in komaj danes se zavedam, kako globoko so pravzaprav zaznamovali življenje naše generacije.

Še posebjaj se spominjam mojega profesorja likovne umetnosti. Sem namreč zmeraj slikala in potem prodajala slike sošolcem, oni pa so jih potem nosili v ocenjevanje profesorju. Zmeraj so dobivali petice, dokler ni profesor odkril avtorja teh slik. Dobila sem cvek, profesor pa je poklical mamo v šolo na pogovor. Rekel ji je, da sem dobila cvek zato, da bom vedela, da se to ne dela, vsekakor pa ji je svetoval, da bi morala študirati nekaj v umetnostni smeri in da naj me v tem tudi podpre. Moja mama me je zmeraj podpirala v mojih umetniških težnjah in zato sem bila njej in mojemu profesorju zmeraj hvaležna.

polanec

Kdaj ste bili prvič zaljubljeni in kaj menite o ljubezni?

Umetniki smo zmeraj zaljubljeni. Moramo biti, kajti ljubezen je gonilna sila umetnosti. Je pa v življenju zelo važno tudi prijateljstvo. Prijateljstvo in ljubezen sta dve biljki z eno korenino, s tem da ima ljubezen nekoliko cvetov več.

Katere vrline cenite pri ljudeh, kaj imate radi in česa ne?

Odgovorila bi ti z meni ljubo mislijo in srcem: "Majhen človek je majhen tudi na gori, velik človek pa je velik tudi v jami."

Na slikah vas velikokrat vidimo z vašimi prelepimi mucami, kako bi jih okarakterizirali?

Monika, moja bela muca je "starka", saj ima že trinajst let. Še zmeraj je ljubosumna na moje prijatelje in zelo trmasta. Nihče ji ne more vsiliti svoje volje.

Henry je še mladenič - star je pet let - in vsako jutro me zmeraj znova osvaja s svojim predenjem in nežnostjo. To so moji prijatelji, s katerimi živim v popolni simbiozi človeka in živali.

Veliko potujete in zelo uspešno razstavljate v svetovnih metropolah. "Pobirate nagrade in priznanja". Povejte nam, kje vse ste razstavljali in katera nagrada ozirema priznanje vam je najbolj pri srcu?

Razstavljam po vsem svetu od New Yorka, Los Angelesa, Londona, Dunaja do Tokia in Pariza. Tu sem najbolj pogosto, saj sem v njem tudi živela vrsto let in za svoje delo tudi prejela vrsto nagrad, pred kratkim tudi zlato medaljo francoske akademije, ki je zelo prestižno priznanje za doprinos k francoski kulturi. Kljub temu mi je najljubša nagrada častni naziv "Slovenka leta", saj to ni strokovna nagrada, ampak prihaja od ljudi.

Mnogi občudujemo vaše "Zlate Eve". Od kod jemljete navdih?

"Eva" je moj slikarski cikel, ki je posvečen ženski. Izhodišče za ta cikel je ženski portret, okrog katerega gradim zgodbo s sliko. Veseli me, da so moje slike okronane s številnimi priznanji in da jih je občinstvo sprejelo za svoje. Navdih pa je kot sonce - moraš ga nositi v sebi, da bi ga lahko dajal drugim.

Ker ste veliko v tujini, me zanima, ali se lahko nadejamo razstave na Dolenjskem? Mogoče čez leto ali dve?

Na Dolenjskem sem imela kar nekaj razstav, tudi v Krki Novo mesto in zmeraj so bile dobro obiskane. Sicer pa je Dolenjska prelepa dežela, kjer živijo prijazni ljudje in zmeraj znova rada pridem. Z veseljem razstavljam tam, kamor me povabijo. Upam, da bo to kmalu.

Se vidimo!

Najlepše se Vam zahvaljujem za Vaš pogovor in upam, da nas boste še dolgo bogatili z Vašimi prelepimi deli!

Nina Rostočil

Novo poglavje?

V karje in platno, dragi novopečen gimnazijci, so vaših rokah. Iz čigavih ust je priplavala ta misel, ne vem. Izrečena je bila na naš prvi šolski dan in nas dijake prvih letnikov (oz. fazane - nečasten naziv, kajne?) pahnila v zaskrbljene vode, od nekaterih ušes pa se je kar odbila. Ampak če ta stavek pazljivo napišem ter se zamislim - počakaj, saj bo kar držalo! Sami si bomo štiri leta krojili znanje.

Kasneje sem nekje slišala: "Šolani obvezna in če ste se odločili zanjo, se zavedajte..." Brrrr, tole mi ni bilo prav nič všeč. Dišalo je po odgovornosti, nakazovalo morebitno zgrešeno odločitev in spominjalo na t.im. "plavanje v mrzli vodi". Zvenim precej prestrašeno, toda to so le prvi vtisi. Opažam, da smo gimnazijci pri nekaterih strokovno usmerjenih srednješolcih ogrožena podvrsta, ker nas zamenjujejo s piplarji itd. Besedi piplar, piplanje sta bili že tolikokrat razloženi in bilo je že prevečkrat raztolmačeno, kdo je piplar in kdo ni, da se ne bi spuščala v podrobnosti. Iz življenja bivših gimnazijcev se sliši marsikaj. Mnogo se jih z nostalgijo ozira za preživelimi gimnazijskimi leti. Toda videti

je, da ti spomini stojijo na realnih tleh, ker se zavedajo, da je bilo obzorje včasih tudi črno in se je marsikdaj vse podrlo. Kakorkoli je že bilo, mi si bomo morali sami ustvariti podobo o vsem oziroma jo bodo izoblikovale izkušnje. Kakšen pa je bil sprejem s strani četrtošolcev? Standard: Koruza je bila zrela, kašče prepolne, torej so jih morali izprazniti. Napolnili so si vrečke, žepe, torbe in zahrbtno čakali na pravo priložnost. Ko je žrtev nedolžno in nič hudega sluteč prečkala vidno polje napadalec in so jo prepoznali za fazana oziroma fazanko, se je vsul rafal koruze, spremljali so ga bojni kriki starejših nedonošenčkov: "Frrrrr, frrrrr ..., " preštel si do sedem, potegnil glavo med ramena, da so se njihove pesti izpraznile in strasti polegla, nato si lahko začel z otresanjem obleke, izpraznil čevlje ter srečen, da boš samo še približno petintrideset tednov fazan, nadaljeval pot. Pot, posuto s koruznimi zrnici, seveda.

Prve dni so nas starejši letniki zaposlovali tudi z odvezovanjem vezalk na čevljih in pretikanjem za pravim parom. V vsesplošnem kaosu sredi garderobe je kazalec na uri podivjal, tako da

smo se nekajkrat prepričali, da vlak ne čaka in še o nekaj podobnih dognanjih človeške inteligence. To je bil pač krst in po svoje je bilo tudi zabavno.

Mislim, da nam je v šoli vsem prijetno. Spoznavamo svoje nove sošolce in sošolke, se veselimo odmorov in prostih ur in se navajamo na besedi profesor in profesorica. Zagotovo nam je vse prej kot dolgčas, tudi s knjigo v roki.

Prav na začetku nas je vzela pod svoje okrilje, nas, zgubljene prvarje in v nekaterih polegla strahove, stoji nam ob strani, nam daje napotke in je sploh potrpežljiva - naša razredničarka, prof. Florjančičeva. Brez nje bi bili na še bolj majavih tleh. Dala nam je zalet.

Po dveh tednih bivanja na šoli se kaj več ne da napisati, mislim, da tudi ni potrebno. Upam, da bo to leto minilo brez hujših pretresov in se ga bomo radi spominjali.

Polona Kastelic

Moja izbira

Kn prišel je čas, ko smo prvič prestopili prag Gimnazije. Čas, ki smo ga vsi pričakovali s strahom do novega okolja, novih sošolcev, novih profesorjev. Zaradi številnih predhodnih priprav, mnogih informacij osebja šole in starejših dijakov ter lep sprejem v novi šoli nam je pomagal, da smo uspeli. Včeraj še šolarji, danes dijaki.

Seznani so nas s programom gimnazija, ki zahtevnejši od drugih in gimnaziji težaven je ta. Eni so se tega ustrašili odločili za lažjega, drugi se zaradi svojih sposobnosti niso podali na to pot. Vendar mi smo se, vemo, da nam ne bo žal. Res, da se po končani gimnaziji ne bomo mogli zaposliti kot elektroničarji, gradbeniki ali gostinci, pač pa bo potrebnih še nekaj let študija, preden bomo postali uspešni delavci v raznih podjetjih. Ravno tu se gimnazija kaže v dobri luči, kajti po končanem šolanju nam bodo odprte vse možnosti v razne smeri. Veliko se jih je vpisalo na gimnazijo prav zaradi velike izbire po končani šoli ali pa še ne vedo zagotovo, kam in kako po njej. Mi "prvošolci" imamo do mature in izbire študija še nekaj časa. Skozi štiri leta si bomo pomagali in izpopolnjevali sive celice v naših glavah, da se bomo na koncu prav in željam ustrezno odločili. Dijaki prvih letnikov se moramo zavedati, da bo za dobre in solidne rezultate v šoli potrebno dosti več dela, kot smo ga bili vajeni v osnovni šoli. Program je zahtevnejši, v drugem letniku bomo dobili tudi nekaj novih predmetov. Potrudili se bomo. Samo z veliko volje in truda se nam obeta uspeh.

Ker smo končno po dveh letih v Novem mestu dobili prenovljeno Gimnazijo imamo srečo, da nam v šolo ni potrebno hoditi popoldne, kot so to morali naši predhodniki. Šola je lepša, standardizirana in dovolj velika, da omogoča boljši ter lažji potek dela. Vse učilnice so moderno opremljene, s sodobnim prezračevanjem, ki je za dobro počutje pri pouku zelo pomembno.

Moja pričakovanja o novi šoli so se v večini izpolnila. Upam, da bo tako prijetno in prijazno tudi v prihodnje in da se bo to odražalo v mojem znanju in znanju mojih sošolcev.

Maja Ferbežar

MNENJE

Vesna, 3.a

Počutim se zelo sproščeno in vzdušje je zelo dobro.

(jogurtove lončke včasih pomije, včasih vrže stran)

Intervju s Petro Klepac

Že dolgo časa uspešno pišeš pesmi. Kdaj in kako si ugotovila, da si nadarjena za pesnjenje?

Že kot majhna deklica sem izredno rada uporabljala jezik kot orodje za izražanje obotavljivih, a hkrati iskrivih začetkov svoje poti med drugimi, gnetla sem ga kot glino na vse možne načine in z zanosom raziskala, kako visoko leže njegove meje (s čimer se ukvarjam še danes). Tako se je, povsem spontano in samoumevno, v tretjem razredu osnovne šole, izlila iz mene prva pesem. Od takrat naprej zavestno "gnetem" svojo glino in z mislijo, ki se kakor živi sok pretaka po njej in ki jo polagam na odprte dlani, prihajam na moja in vaša križišča.

Kje si svoje pesmi že objavila?

Svoje pesmi sem objavljala v šolskih glasilih, Dnevniku, Rasti in jih predstavljala na različnih kulturnih prireditvah (npr. Srečanje mladih literatov Dolenjske).

Izdala si že dve pesniški zbirki. Kakšne pesmi so zbrane v njih?

V prvi pesniški zbirki Utrinki v besedah je glavni predmet mojega zanimanja narava, razgrinjam njene bližnje, a navadnim očem nevidne podobe. Pesmi so kakor žgoča sonca, porojena iz pristnega doživljanja, so otroški posegi po zvezdah, ki so še tako blizu in se čuti rahla slutnja njihove lažne bližine. Resnični ideali so namreč nedosegljivi, človek pa tako

rad umaže njihovo nedotakljivost. To je že drugi del pesniške zbirke, ki sem ji dodala nianse razmišljanja o lastnem razmišljanju ter, v popolnoma drugem sklopu, človeško željo po osnovni prvini – bližini v današnjem času.

Misliš izdati še kakšno zbirko?

To vprašanje puščam povsem odprto. Prisila samega sebe, serijsko pisanje ali zabava zame niso umetnost.

Katera izmed tvojih pesmi ti je najljubša?

Najljubše pesmi nisem nikoli opredeljevala, ker je, s splošnega vidika, vsaka pesem v bistvu le droben gradnik pri postavljanju spomenika misli, besedi, kulturi, torej civilizaciji. Na to pa lahko navežem zaključek pesmi Stremenje: "Bit bitja je puščica, uperjena sama vase." Civilizacija s kulturo postavlja spomenik sama sebi. S tega stališča je torej ta pesem tista, ki najbolje zadene bistvo spoznanja, seveda pa obstaja množica stališč, množica razpoloženj, ki tudi oblikujejo mnenje, nenazadnje, množica mene, ki je vse te pesmi napisala. Zato jemljem vse pesmi v eno trenutno izbrano ravnino, kjer sicer so odstopanja, ki pa so spremenljiva – kakor hitro izberem novo ravnino, zamenjajo

Si se poskusila tudi v prozi, bi v njej napisala kakšno knjigo?

Ne, proza je zame sicer ena od zanimivih možnosti, ker se nočem uokvirjati, pesem pa mi je bližja, ker lahko vanjo usipam drobne trenutke, čustveni "izbruh" ali miselni preblisk.

Kateri pesniki in pisatelji so ti najljubši, imaš morda katerega za zgled?

Vzornikov nimam, ker mislim, da bi s posnemanjem le ulila svojo (in njihovo) edinstvenost, ki pa je glavna inspiracija in gibalo, ki razvija slog. Všeč pa so mi npr.: Šalamun, Kosovel, od novomeških zelo Marjanca Kočevar in Franci Šali, od pisateljev pa Cankar – resnično ga občudujem.

Se v družini še kdo ukvarja s kulturo?

Ne.

Kaj te poleg pesnjenja še zanima?

Imam celo paleto interesov; naravoslovje, logika, filozofija, veliko mi pomeni kvalitetna glasba ali obisk galerije, udeležujem se tudi tekmovanj.

Za konec pa nam izdaj še kakšen recept, ki naj ga uporabimo za pisanje pesmi;

Prisluhni si. Prisluhni trepetu razuma, trepetu tanke ostrine... ali mehke širjave... ali...

Pesem iz Petrine zbirke pesmi *Vzpon k realizmu človeka 2000*

Človek si je vedno
želel dati veliko, ogromno
svojih skritih krhkih solz
v oči nekoga,
ki bi pomagal hoditi
po edini, a povsem nepoznani poti.

Toda...pretresen spozna;
SAM si, SAM, SAM; vse, kar narediš,
narediš SAM!

In med nami so zidovi,
vse višji, debeli zidovi...

In če si bo človek zaželel
podariti pozabljeno sončno rožo v sebi,
jo vsaj vreči prk zidov nekemu,
komurkoli...

...Se bo zlomil?

Monolog v dveh dejanjih: S sejinimi zrezki do uspeha

Nekoč je bil *pink*. Tega je že dolgo. Pravzaprav še dlje kot le dolgo – skoraj neskončno dolgo. A tega izraza se ne splača uporabljati, ker si čudni in izprijeni človeški um ob besedi *neskončno* začne predstavljati obložene kruhke s kumaricami oziroma kaj enakovrednega – kar koli si pač sestradana duša, ki po lastnem mnenju ni jedla že *neskončno* dolgo časa, poželi v tistem trenutku ko nesramni mimoidoči od nje zahteva popolnoma obskurno predstavo *neskončnosti*. Resnica je seveda popolnoma drugačna: *neskončnost* je veliko bolj absurdna kot obskurna in večinoma le predstava samooklicanega intelekta o motečih prekinitvah sanjarij o osebah nasprotnega oziroma v nekaterih primerih istega spola; obloženih kruhkov s kumaricami nihče več ne je, kaj šele sanja o njih; “*neskončno* dolgo” se zelo hitro prevede v “danes zjutraj” in mimoidoči pa je prej predrzen kot samo nesramen. GO AWAY! Lahko bi se vrnil k *pinku*. A ne vem, kaj bi še povedal o njem.

Pink je bil močan. Izraz skoraj *neskončno* močan se mi ponuja kar sam po sebi, a problematika *neskončnosti* vam je sedaj že jasno predstavljena, razgaljena in.. pa saj ste že dovolj stari!!

Iz ozadja slišim nekakšne krike v stilu “K-VA!?”; moteči papagaj na ramenu mi nekaj divje suflira v uho in v svoji vztrajnosti me je uspel prepričati, da bi bilo morda dobro, kljub jasni postavki, da publika razume pojem “skoraj *neskončno*”, zalučati še kako metaforo.

MA NI ŠANS! .....morda pa.....

Nekateri žabci z belo piko na glavi si radi predstavljajo veliko kroglo medenine. Krogla

sploh nima neskončnega radija – prej okoli 500 metrov in zato seveda tudi ne neskončnega volumna. Ti dotični žabci si predstavljajo tudi košček svile in ga v mislih spuščajo na prej omenjeno kroglo z *neskončnim* volumnom z *neskončno* hitrostjo. Zaključek gre nekako tako, da se, ko se cela krogla zaradi udarcev svile spremeni v ogromen kupček prahu, prične *neskončnost*. Ironično pri vsem skupaj je to, da navkljub skoraj neskončni moči *pinka* kupček prahu sploh ni rozast, četudi je res, da ga nihče, razen malih prikupnih žabcev z belo piko in izredno domišljijo, še ni videl.

Nasploh izgubljajo žabci ugled iz dneva v dan. Vsaj pri meni. Njihova pika bi bila lahko vsaj *pink*. BAH! PIH!

Res ne vem več, kaj se dogaja z mano; all mighty *pinku* in kumaričnim sendvičem so se pridružile še transseksualne eksplozivne gosenice, ki povsem očitno nimajo nobene količkaj ugledne zveze z *neskončnostjo*, *pinkom* in štrampuho. Pa kaj potem! asociacije so menda dokaz genialnosti. HA! Tetragonalni pasji povodec, elektro-pnevmatski-turbo-plazmatski bojler, zeleno-listnata singularnost! E, TO! Še kakšni dvomi o moji nedvomni genialnosti? Pa sad... Sem že omenil, da je v singularnosti ultimativno in definitivno konec časa in da rastlinske trakulje ne obstajajo?

—Ej mulc!

Ja?

—A ti kej bluziš?

Seveda bluzim. Naj rajši napišem še kako svojih depresivnih pesmic?

—Ah... ne... Ti kr bluzi, bye!

Prekleti predrznež!

Da se spomnim, kje sem končal s *pinkom*.

Pink je močan, skoraj *neskončno* močan. *Pink* je sodeloval z nekdanjimi nesmrtnimi bogovi, ki so kasneje vseeno pomrli. *Pink* je bil njihovo orožje, njihov način urejanja stvari. Ni bil samo to. Očitno! *Pink* je še vedno tukaj, bogovi pa so umrli.

UMRI SAMOVŠEČNOST!

Dandanašnja zloraba *pinka* je skrajno predrzna in oblita z ignoranco – aaaaaaaaaaaaaa!

Neka firma je v svoji nevednosti vlila *pink* visoke koncentracije v prikupne stekleničke. Nezavedajoč se moči *pinka* je dolila zraven še malce natrijevega benzoata... hahahaha... *pink* je preživel *neskončnost*, pa se bo pokvaril v mali sterilizirani flaški, narejeni za človeške časovne

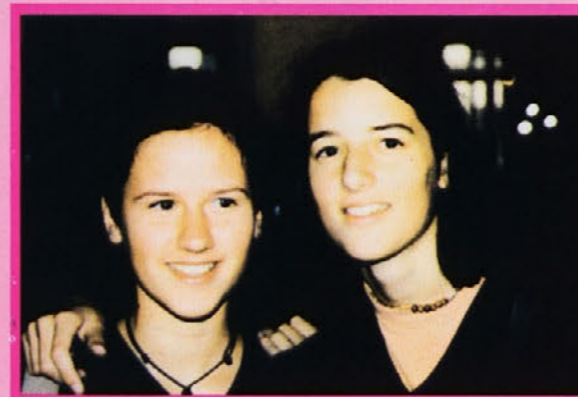
omejitve. Te firme in te “pijače” rajši niti ne omenjam – pa saj to vsi poznate.

Rozasto-flourestenčno lesketajoči se kazalci na moji novi roza uri mi pravijo, da bo čas za dnevno opravilo, ki vključuje zeljnate glave, ploščice, šampinjone, roza vilice, jabolka, cerkev, črne luknje, fotoaparati, še eno cerkev, avtobus, koruzo, (hudiča!) spet cerkev, space shuttle, kuverto, cdjko in vibrator – roza seveda. Če povzamem: *Pink* je večer, *pink* je močan, *pink* je nevaren, *pink* je sladek. *Pink* rula. *Pink* bo kmalu umrl.

CRKNI PINK!

M.H.

MNENJE

Petra in Majda, 4.a

Šola nama je všeč, všeč nama je pouk dopoldne. Manjka le še pravo vzdušje.

(Majda včasih pomije svoje jogurtove lončke, včasih pa jih vrže stran; Petra naredi iz njih vetrnice.

Blišč in beda Berlina

potepis • žuriranju in roza laseh

Dragi bralec, verjetno si me že opazil kje na hodniku naše šole, kajti po reakcijah sodeč, sem dokaj opazna. Sem tista, ki ima 'pink' lase. Ti je zdaj jasno? Ja, gotovo si se spraševal, s katerega planeta sem padla in če sem pri pravi. Ali sem pri pravi ali ne, lahko presodiš ti, lahko pa ti pojasnim situacijo. Ne prihajam z drugega planeta, ne, sem čistokrvna Zemljanka, povrh še iz Slovenije in že četrto leto obiskujem novomeško gimnazijo. Barva mojih las pa je posledica tritedenskih počitnic v Berlinu, kjer sva s prijateljico Majo v ogromnem mestu podoživljali življenje, kulturo in mišljenje, ne samo Nemcev in Nemčije, ampak narodov in držav vsega sveta.

Sredi julija sva se z Majo odločili, da ne bova več preganjali dolgčasa doma in se na hitro dogovorili, da odpotujeva k Majini teti v Berlin. Iskali sva čim cenejšo možnost potovanja, kar je bil seveda avtoštop, ki je sicer zelo rizičen podvig, toda optimistki, kot sva midve, sva bili prepričani, da nama bo sreča naklonjena. In nisva se zmotili, kajti našli sva prevoz s kamionom, ki naju je pripeljal do Berlina. Tako sva

se znašli v štirimilijonskem mestu, enem največjih v Evropi, polno ljudi različnih barv, kultur in narodnosti.

Verjetno si misliš, da sva kot pravi turistki začeli z ogledovanjem mestnih znamenitosti, ki jih ponuja znamenito mesto, ne dolgo nazaj razdeljeno na Vzhod in Zahod. Ne, midve sva kot ugledni gimnazijki začeli s shoppingom in obiskovanjem vseh bolj in manj znanih trgovskih hiš.

Na srečo, ali pa tudi ne, sva prišli v času poletnih razprodaj in seveda se nisva mogli upreti tistim čudovitim oblekam, ki so bile tako poceni. Toda po nekaj dneh naju je nakupovalna mrzlica zapustila, saj sva imeli že dokaj prazne žepe.

Seveda nisva bili prikrajšani za nočno življenje, ki je, verjemi mi, zelo pestro. Odkrili sva enkrat bar z imenom

Slammer land, v katerem se zbira veliko tujcev iz različnih delov sveta, predvsem črncev, med katerimi sva našli dosti prijateljev. Seveda sva obiskali

kar nekaj diskotek, večinoma z latinoameriško in afriško glasbo. Neverjetno, kako drugačni so tamkajšnje plesne navade. Pri nas težko vidimo, da bi mladi plesali v pari, medtem ko je tam je skorajda nenavadno plesati sam. Večina jih obvlada salzo, ki je postala že kar značilen berlinski ples. Tudi midve sva se hitro vključili v ta ritem in preplesali

ogromno noči.

Spoznali pa sva tudi nekaj študentov, ki so bili naši sosedi in srečanje z njimi je bilo prav zanimivo. Neke noči sva se vračali iz lokala, hodili po ulici in prepevali. Naenkrat pa naju iz balkona nagovori en fant, če nama lahko zaigra eno pesem. Tako je ob pol treh zjutraj začel na ves glas peti in igrati pesem skupine U2 *Staring at the sun* in zbudil kar nekaj sosedov. Njegov nastop sva nagradili z aplavzom, toda najbolj smešno je bilo, ko so kar naenkrat začeli ploskati ljudje iz drugih stanovanj po ulici. No ja, vsi niso bili prav zadovoljni, ker je priletel na balkon tudi paradižnik, in dvomim, da v znak odobravanja. Tako se je začelo poznanstvo z našimi sosedi, študenti. Večino časa sva preživeli v njihovi družbi in pokazali so nama študentski način življenja, ki naju je prevzel. Bistvo je v tem, da poleg študija počnejo še toliko stvari, se ukvarjajo z glasbo, snemajo dokumentarce, služijo denar, potujejo po svetu. Postali so nama prava inspiracija in obe se veseliva šole in kasnejšega študija.

Pravzaprav so nama srečanja s toliko ljudmi ogromno pustila in naju tudi naučila. In ravno zato nama je mesto tako pri srcu, ker nama je toliko dalo. Pa saj ga ne misliva samo idealizirati, kajti je daleč od popolnega. Ne gre pozabiti zakotnih delov, kjer vladajo droge,

pijača, prostitucija in kriminal. Kdo ne pozna zloglasne postaje ZOO, kjer je toliko mladih napravilo najlepša leta mladosti in zabredlo na stranske poti. Ali pa ulice, polne prostitutk, ki prodajajo svoje telo za nekaj mark. Tudi to je del mesta, ki ga je kljub vsej krutosti potrebno spoznati, da lahko začneš ceniti svoje življenje in se zavedati, kakšen srečnež v bistvu si.

Vsaka je po svoje doživela utrip mesta in dogodke v njem. Toda obema se nama je to potovanje vtisnilo globoko v spomin in nama dalo novega zagona za nadaljnja potovanja. Kajti izkušnje, ki si jih nabereš na poteh, so neprecenljive.

Zato ti pravim, pojdi v svet, zberi pogum in voljo, spoznaj ljudi in življenje še drugod. Verjemi, da ti bo vse poplačano.

To je del mojih počitnic, ki so mi toliko dale, povrh vsega še pink lase. Pravzaprav sploh ni nobenega pametnega razloga za moje barvanje. To je le utrip berlinskega življenja, ki ga jaz izražam z mojo barvo. Toda le-ta počasi blede, tako kot tudi berlinski utrip. Verjetno bo potrebno spet kam odpotovati in si znova pobarvati lase. Torej, če me naslednjič vidiš s kakšno čudno barvo na glavi, veš, da sem pač spet nekje potovala in odkrivala svet. *That's just the way I do it!*

MNENJE

Jure, 2.b

Niso mi všeč zaklenjeni klavirji in vrata v garderobi. Trpel sem dva tedna, ker se nisem mogel ogledovati v ogledalih. Zvonec je čisto u ...

Všeč so mi velika okna.

(jogurtove lončke vrže stran)

Est

Amerika, dežela hamburgerjev

Ko sem predlagala, da bi se za letošnje prvomajske praznike podali v Aqualand, sem dobila odgovor: "Zakaj pa ne kar v Ameriko?" Sprva sem se tej pripombi le nasmehnila, a kaj kmalu mi je bilo jasno, da sta starša že več mesecev načrtovala potep z avtomobilom po Kaliforniji, preko koščka Nevade in Arizone.

Za marsikoga sanje o Ameriki pomenijo velemesta z visokimi stolpnici, ki predirajo oblake, širokimi avenijami z nepreglednimi kolonami avtomobilov, med katerimi se bohotijo limuzine, blišč filmskih zvezd in seveda NBA.

San Francisco gotovo ni takšno mesto, saj je ohranilo prijetno staromodnost. Moderno središče vitkih stolpnic so posadili na polotok, grički, ki ga objemajo pa so posejani z nešteto hišicami, okrašenimi z nešteto balkončki, čudovitimi predeverji – vse so različne, a podobne druga drugi.

Tramvaj, s katerim se lahko popelješ po gričkih, daje mestu še poseben čar. Pomika se kot nekakšna zobata železnica. Voznik ima poseben vzvod, ki ga neprestano zateguje, hkrati pa z donečim glasom

napoveduje postaje in opozarja potnike: "Prepare your tickets or papers with pictures of dead presidents." Nenadoma s tramvaja skoči njegov kolega in lastnoročno premakne kretnice na tirih. Na končni postaji tramvaj z golimi rokami zasukata svoje osi in potovanje se lahko zopet začne. Mimogrede – v Ameriki črncem ne pravijo več

upoštevajo omejitve hitrosti in pravila, ki so marsikdaj povsem drugačna kot pri nas. Najbolj obiskana ulica na obali je Pier 39, kjer te iz morja pozdravi morski lev, v daljavi pa se ti oko ustavi na Alcatrazu, nekdanji najbolj znanemu zaporu, danes pa priljubljeni turistični točki. Alcatraz je otoček sredi zaliva San Francisco, bregova čez

„negros“ ali „coloured people“, ampak African Americans.

Ko v filmih policisti preganjajo nepridiprave, avtomobili res lahko poskakujejo po teh valovitih cestah preko gričev, a v resnici je popolnoma drugače. Vozniki so izredno disciplinirani in prav vsi

ožino tega zaliva povezuje znameniti Golden Gate. Ob vhodu na most smo si lahko ogledali presek nosilne „zajle“. Ta „zajla“ je v resnici 25.000 manjših „zajl“, ki v premeru merijo skoraj meter.

Pravo nasprotje San Francisca je Las Vegas – paša za oči

obiskovalcev in mesto velikih pričakovanj vseh, ki poizkušajo priti do bogastva z igrami na srečo.

Središče mesta so hoteli raznovrstnih oblik in barv. Vsak hotel je slika zase – eden je v obliki piramide, drugi predstavlja Manhatan, tretji spet otok zakladov... Kdor hoče zgraditi nov hotel, mora obvezno zgraditi tudi parkirno hišo, ki ima toliko parkirnih mest, kolikor je sob v hotelu. Tako je parkirišč dovolj in vsa so brezplačna. Vsak večer si radovedneži lahko ogledajo nenavadne predstave, se razvedrijo v zabaviščnih parkih, ki jih ima vsak hotel, do onemoglosti poizkušajo različne svetovne kuhinje, do svoje sobe v hotelu pa se lahko prebijejo le skozi neskončne igralnice. Igralne mize so vedno polne, pa če greš mimo zjutraj, popoldan ali zvečer. Če si star manj kot 21 let, greš res lahko samo mimo. Ameriški zakoni prepovedujejo osebam, mlajšim od 21 let, da bi igrale na igralne avtomate, sedele za točilnimi pulti ali pile alkohol. Od letošnjega prvega januarja je v Kaliforniji prepovedano kajenje v vseh lokalih, ampak Las Vegas je v Nevadi in tu si kadilci lahko dajo duška. V Kaliforniji so prepovedane igre na srečo in tako se trume ljudi vsak četrtek zgrnejo v Las Vegas, zapravijo ves denar in se v nedeljo praznih žepov vrnejo

domov.

Los Angeles ima devet milijonov prebivalcev in sedem milijonov avtomobilov. Ali pa – Los Angeles je ena sama mreža avtocest, od koder vidiš samo betonske ograje, torej če hočeš doživeti mesto, ne smeš na avtocesto.

Santa Monica, Venice Beach, Beverly Hills, Bel Air, Hollywood,... to so pravzaprav mesteca v Los Angelesu. Že sama imena povedo, da so to naselja premožnejših Američanov. Samo na Beverly Hillsu 2.000 vrtnarjev ureja okolice hiš, pravo nasprotje pa so revne mehiške četrti, v katerih vlada beda, kriminal... Ogledali smo si jih le od daleč. Če pa nisi obiskal hollywoodskih studiev – Universal Studios, nisi doživel Amerike. Vse uporabljene kulise za snemanje filmov so priredili tako, da si jih obiskovalci lahko ogledajo in doživijo delčke posameznih filmov: Z E.T.-jem se vračaš na njegov planet, se popelješ skozi Jurassic park, vrneš se v prihodnost, doživiš potres...

S filmskimi zvezdami pa smo se srečali na Boulevarju – ulici zvezd. "Zvezdnik" je tisti, ki je slaven vsaj pet let. Njegov klub oboževalcev za 70.000\$ kupi prostor na ulici in v pločnik tlakuje zvezdo z njegovim imenom. Najslavnejši v betonske plošče odtisnejo svoje dlani, stopala

in se podpišejo.

Najlepši so valovi Pacifika. Losangeleške plaže so dolge 70 kilometrov in v vročih dneh se na njih pari do štiri milijone ljudi. Bili smo na plaži, kjer snemajo Baywatch. Tisti dan niso snemali te nadaljevanke, pač pa smo se v centru mesta naveličali gledati neskončne ponovitve kadra ne vem katerega filma.

Eno od sedmih industrijskih čudes je Hoover Dam. Veste, kaj je to? V njem je toliko betona, da bi lahko tlakovali avtocesto iz Los Angelesa do New Yorka. Spodaj je širok 201 meter, zgoraj pa 13 metrov. Visok je 221 in dolg 379 metrov. Noč in dan so ga gradili tri leta. Jezero nad njim se je polnilo šest let. Hoover Dam je jez na reki Colorado. Zgradili so ga pred 60 leti, da bi preprečili poplave v spodnjem toku reke Colorado. V jezu so turbine, ki proizvedejo trikrat več električne energije kot krška nuklearka. Vodič, ki nam je razkazoval jez, je dejal, da bo jez gotovo preživel jezero. Reka Colorado namreč prinaša s seboj ogromno blata in najbrž bo v daljni prihodnosti blato zapolnilo jezero. Coloradom, kar po naše pomeni "barvita reka", je ena najdaljših rek na svetu. Ko smo leteli nad njo je spreminjala barvo kot kameleon, saj je bila enkrat rjava, drugič rumenkasta,

potem zelena,... V Arizoni je ustvarila enega izmed sedmih naravnih čudes sveta – Grand Canyon. Tu resnično vidiš barvitost narave. Reka Colorado je predrila pisane kamenine in ustvarila čudovite podobe, kot so Keopsova piramida, Budov tempelj...

Kanjon meri v globino 1600 metrov. Tja se lahko odpravite peš, ali pa se odločite da vas bo tja na svojem hrbtu ponesla mula. Poti so uhojene, za pešpot navzdol porabite približno tri ure, za pot nazaj pa sedem ur. Če pa vas bo na dno kanjona ponesla mula Jack, boste šli nazaj raje peš, saj rada hodi po robu prepada in se nevarno ziblje, tako da popotniku na svojem hrbtu nažene nemalo strahu v kosti.

Ob reki Colorado nekaj skupin Indijancev še danes živi tako kot nekoč. Izdelujejo spominke in jih ponujajo turistom na vsakem koraku.

Prebivalci temu delu Arizone pravijo High Desert, ali Visoka puščava, čeprav se mi svet tukaj ni zdel prav nič puščavski. Vse naokrog je redek iglast gozd z nizkim podrastjem in nobena divja žival se ne meni več za turiste.

Pravo puščavo sem doživela v Dead Valleyu - Dolini smrti. Tu je bilo v začetku maja preko 30°C, temperature pa se dvignejo tudi do 52°C. V tej hudi vročini so tu nekdaj kopali Boraks. Naložili so ga na voz, ki je poln tehtal tudi do 25 ton, vleklo pa ga je 20 mul. Imenoval se je Twenty mule team. Naporno potovanje je

trajalo deset dni, končna postaja pa je bila Moave. Te poti ne bi preživel nihče, če ne bi s seboj vlekli ogromen sod vode.

Okrog nič drugega kot sam kamen, pesek, sipine, tu pa tam kakšen kaktus ali suho grmičevje. Menda tu dežuje le enkrat letno.

Čisto nekaj drugega doživiš v nacionalnem parku Yosemite. Sredi pomladi, ko se začne taliti sneg, se z gora zlije nešteto slapov, ki ustvarijo meglico dežnih kapljic in se ti zdi, kot da nenehno dežuje. Yosemite park je raj za prostoplezalce. Navpične gladke stene kar vabijo, da se kosaš z njimi.

Nič se ne bi čudil, če bi ti nasproti prihlačal medved, se mimo priplazil kojot ali pa če bi mimo tebe švignil trop srn, na veverice pa skoraj stopaš.

Tu je visokogorski svet, vendar gosto poraščen z gozdovi. A gozd je drugačen, kot pri nas.

V Ameriki je vse drugače.

Hiše lahko kar razpolovijo in jo s tovornjaki preselijo na drugi konec kontinenta.

Če hočeš za klic domov uporabiti telefonsko kartico, moraš vtipkati 40 cifer.

Če greš v trgovino po kruh, se lahko v njej kar izgubiš.

Lahko celo obiščeš kraj Zzyzx. Ko poveš, da si iz Slovenije, rečejo: "Aha!" Najbrž smo le mi vedeli, kje je to.

Anja Dular

MNENJE

Špela, Eva, Zana, 1.d

Nova oprema nam je všeč, čeprav ne moremo več čakati po mizah. Razred nam je všeč, vendar imamo v razredu premalo fantov. (Eva in Špela odvržeta jogurtove lončke, Zana pa v njih odnese mleko mački)

Svetovno mladinsko srečanje mladih

Pod tem dolgim in zvonečim naslovom se skriva najlepša izkušnja, ki sem jo do sedaj doživela. V Lisbono so organizatorji Expa 98 povabili vse mladinske predstavnike držav, ki imajo na razstavnem prostoru Expa svoj paviljon. Pogoji za udeležbo je bil projekt, izdelan na eno izmed tem o integriranem upravljanju in razvoju obalnih voda in morij, varovanju morskega okolja, preprečevanje, zmanjšanje in nadzor nad onesnaženjem morja zaradi aktivnosti na kopnem in morju, uporaba in zaščita morskih virov, identifikacija kritičnih negotovosti glede upravljanja morskega okolja in klimatskih sprememb ter krepitev mednarodnega in regionalnega sodelovanja.

Srečanje je potekalo zadnji teden v avgustu, prisotnih pa nas je bilo okoli 120 mladih iz Portugalske, Španije, Italije, Avstrije, Jugoslavije, Bosne, Turčije, Grčije, Kanade, Brazilije, Andore, Sejšlov, Bahamov, Južne Afrike, Palestine, Izraela, Alžirije, Romunije, Bolgarije, karibskega otoka St. Kitts, Nemčije, Islandije, Koreje, Monaka, Gvatemale, Kazahstana, Velike Britanije, Ekvadorja, Paname, Maroka, Madagaskarja, Belgije, Namibije, Madžarske in Slovenije. Naš osnovni namen je bil izdelati svetovno sporočilo, ki bi se preko satelita preneslo v vse sodelujoče države. Zato so bile vsako dopoldne organizirane delovne skupine, v katerih smo predstavili svoje projekte in potem o njih razpravljali. Glavni del pa se je pravzaprav odvijal popoldne in zvečer, ko smo imeli različne aktivnosti - ogled turističnih znamenitosti Lisbone in okolice, sprejem pri portugalskem predsedniku in drugih funkcionarjih, satelitsko video konferenco in seveda EXPO 98.

Na tem razstavnem prostoru, ki je bil tako velik kot Novo mesto, smo preživeli kar tri popoldneve. Sestavljen je iz predstavitvenih

paviljonov sodelujočih držav, tematskih paviljonov in Portugalskega paviljona. Ves razstaveni prostor, razen državnih paviljonov bo ostal tudi po 30. septembru, ko se EXPO uradno zaključi. Tematski paviljoni so posvečeni vsem šestim svetovnim oceanom: v njih lahko vidimo avtohtono življenje, ki vključuje živali in rastline v njihovem pristnem naravnem okolju. Portugalski paviljon pa je, kot se za državo gostiteljico spodobi, največji. Imajo 3D izbočen ekran, ki preplavi celo sobo tako da se ti zdi, da skupaj s potapljači raziskuješ morsko dno. Tudi slovenski paviljon je posvečen vodi. Skozi zavese prideš v zatemnjen, hladni prostor, kjer si na monitorju lahko ogledaš najlepše slovenske izvire in kraške jame. Obiskovalec se lahko tudi usede in prisluhne šumenju vode, ki prihaja iz naslonjala sedeža, zavese pa prikazuje kaple pred sabo. Naš zaščitni znak je vodna kaplja v razpoznavni obliki očesa treh ribic, prevladujoči barvi pa sta zelena in bela. Uradno se je srečanje končalo s konferenco o Lizbonski deklaraciji, ki ga je pripravilo svetovno Neodvisno združenje komisije za oceane. Na koncu smo mladi podali sporočilo šestih oceanov v številnih jezikih in preglasili vse visokozveneče besede svetovnih ministrov in raznih predsednikov. In to je tudi moje sporočilo vam, edino, za katero sem prepričana, da ga bom hranila celo življenje: Nikjer ni sovražnikov, samo prijateljev še nismo stečali in dejstvo, da politika povzroča nesoglasja še ne pomeni, da so ljudje, ki tam živijo, slabi. In drugič, čas je, da prenehamo izkoriščati naravo, ker je predobra in dragocena in mladi smo edini, ki lahko rešimo nastalo situacijo. Preden smo se razšli, smo s prisego ustanovili mednarodno mladinsko mrežo, ki se imenuje Force; naš namen je ohraniti stike, da si bomo nekoč morda lahko zopet pomagali.

Maja Potočnik

Poezije...

MLADOST

Mladost je tako lepa,
mladost je sončni sjaj,
mladost je edina sreča,
mladost je pravi raj.
Vendar pa je v njej nekaj,
kar ustvarja bolečino, žalost;
to je, kadar ljubiš,
a nisi ljubljen ti.

ŽALOSTNO JE.....

Žalostno je gledati dekle
s stetim srcem.
Žalostno je gledati dve veliki očesi,
ki ne sijeta radostno.
Žalostno je gledati obraz
brez nasmeha.
Žalostno je gledati dekle,
ki se utaplja
v neskončnem razmišljanju.
No, najbolje žalostno pa je
zagledati to isto dekle
v ogledalu nasproti sebe.

TI IN JAZ

Bila sva prijatelja, ti in jaz,
bežna, pa vendar prijatelja.
Nato si odšel.
Obljubil si, da bova vse,
kar sva začela,
nadaljevala!
Pa vendar ni bilo tako.
Odšel si!
Hotela sem reči "pridi nazaj",
a me jezik ni ubogal;
ponos je bil velik,
toda najini srca premajhni.

ZATE

Če boš kdaj ljubil drugo tako,
kot sem jaz ljubila tebe,
pazi, da je ne izgubiš,
kot sem jaz izgubila tebe.

Če jo izgubiš, ne joči,
kot sem jokala jaz,
ker je s solzami ne boš dobil,
kot tebe nisem jaz.

Nataša

Poezije...

ČLOVEŠTVO

Sram zajel mi je telo in dušo, ko pisala te vrstice sem. Zdele so se mi preveč osebne, preveč izpovedne. A če vse mine, le besede ne, če papir prenese vse, zakaj še te besede, katerih pomen razumel bo le malo kdo, ne bi obstajale za mano? Naj bo to moj znak obstoja. Moje življenje naj živi po njih, naj moja glava na njih počije, moje srce se iz njih napije in umiri ter najde tisti mir, tisti mir, po katerem moja duša hrepeni, po katerem moje misli prosijo in tisti mir, ki moje telo si ga želi. Zato tebi izpovedujem te besede, te misli, ki mogoče ne bodo naletele na razumevanje, a prebrane bodo. Bojim se odložiti pero, kajti ne vem, kdaj njih izvir presahnil bo. Kajti šele sedaj vem, da jaz sem beseda. Tiha in razgaljena stojim, tam na dnu tvojih misli, na dnu tvojega srca, kamor pogled ne seže. Vse tvoje rane vidim, vse brazgotine občutim in ti veš in čutiš prisotnost drugega-mene. Ne veš, kako osvoboditi se me, a povem ti, da samo beseda sem, ki hrepeni po miru, po spokoju. Prosim, poslušaj me, ne obračaj stran oči, saj vem, da samo izrodek me imaš. Človeštvo, zakaj tako kruto z mano si? Kaj sem ti storila? Sem zagledala tvojo bit, tvojo ranljivo notranjost, ki tako skrbno jo zakrivaš? Prosim, povej mi za moj zločin, da ustrezno branim se pred pogubo to. Človeštvo, kaj sem zakrivila, kaj sem ti storila?

IRONIJA

A pravo nadomestilo za prijateljstvo,
zakon je ?

A moramo odreči se sveta,

ki ga poznamo

in odpraviti se za njim neznano kam?

Kdo dal jim pravico

do odločanja o življenju našem je,

ki razen Boga ne pozna je nihče.

Pa še Bog moški je!

Barbara Mali

MNENJE

Agna, knjižničarka
Počutim se vzvišeno
zaradi svojega položaja.
*(svoje jogurtove lončke
včasih vrže strani,
včasih pa tudi ne)*

Poezije...

KRIVICA

Krivica je bridko rezilo, ki ti zareže v srce.
Je hladna roka, ki te vrže v resničnost.
Razblini ti upanja in te pahne v prepad.
Prijatelj-človek, ki ga poznaš, postane tujec.
Njegov obraz je tuj, hladen sovražen.
Vse svet se podira pod tabo, medtem
ko ti on še naprej zlovešče
zariva nož v hrbet.

Krivicam je treba pogedati v oči
in zbežale bodo, odvrnile pogled,
kajti če ne sprevidi pamet
in ne verjamejo usta
ne srce, kajti srce
je pravičen sodnik
in ne pozna malenkosti.

Zatorej ne izgubi upanja,
ko te prežemajo zle slutnje
in te nekdo izda,
kajti resnica vedno zmaga.
Toda ta resnica je lahko tiha, neslišna,
morda je le trepet duše,
izgubljen pogled ali pa
nedolžni vzdih.

Resnica živi v ljudeh
vsakdo je ne upošteva,
vendar pa vsakdo ve za njej obstoj
in se boji izliva njenega jaza.

Jasmina Jordan

NAZAJ V GRŠKI RAJ

Ob Krki bivam zdaj
v deželi rajskomili,
srce pa tja mi sili
nazaj v grški raj; -
Zakaj nazaj?
Nazaj v grški raj!

Tam zore limone,
tam že oljka sili v cvet,
tam se sreča skor' ves svet;
sreča ne zatone.
Zato nazaj,
nazaj v grški raj!

Spomni se večerov,
prekrasnih plaž in morja,
ladijskega motorja
in nočnih nemirov.
Kam nazaj?
Nazaj v grški raj!

Ti Ouzo nič ni mar?
Ne mika te sirtaki -
so lačni ga koraki;
ti to prav nič ni mar?
Zakaj nazaj? -
Še vprašate zakaj!?

Spomin na zlate dni
tja v Grčijo me vleče.
In duša mi šepeče:
"Vrni mi te dni!"
Zato nazaj!!
Nazaj v grški raj!!

Simon Gregorčič & Magda Lojk

Dragi dnevnik...

SOBOTA, 25. 4. 1998

Start ob 12^h grozna vročina, vsi so zopni, poleg tega pa smo čakali avtobus na napačnem mestu, ker so našo predrago predsednico baje narobe obvestili (Magda, sorry). Predno smo prišli na avtobus smo 3x prečkali cesto in nas je skoraj vse povozilo.

Kot vedno smo tudi tokrat imeli srečo in dobili najslabši avtobus. Mislim, da podiramo rekorde! Na avtobusu smo skupaj z ejevci, kar našim zopet ni všeč! Končno pa sem od tega trenutka dalje na dopustu in se ne nameravam obremenjevati z ničemer, še najmanj pa z matematično kontrolko v torek, ki je povzročila ogromno panike in je bila edina vez z realnostjo na teh sanjskih počitnicah, ki so se nam obetale.

Seveda se pravi Dolenjci ne morejo odreči svojemu cvičku, ejevke pa ne ROCK'N'BAND-u, zato smo imeli pavze za lulanje pogosto.

Pridruži se nam nov vodič – vajenec, ki mu je ime Peter (sledi vzdihovanje).

Končno Trst, tukaj nas že čaka naša barkača, ki nas bo odpeljala v cion (cionistični kongres pa židje... da ne pozabimo na zgodovino in Rozalko). Tukaj je zelo vroče, vse smrdi, polno golobov, pa še zopni – žabarji, ki se nenehno zmrdujejo in pritožujejo, da jim Dolenjci znižujejo nivo. HA,HA. To je hakej! Citat naše Milene.

po uri in pol se nam končno uspe vkrcati, Peter je ves izgubljen, Andrej pa se je izgubil: Magda popoka ključke od kabine in izgine. Zdaj jo pa najdi v tej 11 nadstropni ladji;

15 minut kasneje: Folk Magda na vidiku. Vsi jo zelo lepo sprejmemo, saj smo bili presrečni, da smo 15 minut sabo vlačili svoje torbe pettonke in jo iskali. Malo jo nahrulimo, tudi ona nam ne ostane dolžna. Končno pa se umirimo, gmajna, saj smo na počitnicah.

Naše punce je vse to očitno kar zmatrало, saj ležijo čisto uboge pred kabino. Mi štirje se pa ne damo. Letamo gor in dol, odkrijemo poceni restavracijo, se najemo, mal gremo na avtomate (Joula in Matejo se kovančki čisto obsedli), Darinka je slabe volje (mislim, da pogrša domačo hrano), jaz pa bedim nad vsemi, kot angel varuh. Šli smo tudi v diskač, vendar se od turški muski nismo razvedrili. Upam, da tega dnevnika ne bodo dobili v roke Grki, ker sem potem pečena. Njim namreč Turkov ne smeš omenjati.

Ob pol petih smo se ulegli k prisluzenemu počitku, pa so se naše mačke spomnile, da bi ujele sončni vzhod. Potem pa pekete gor, pa pekete dol. Mi pa smo spet malo pop... Začeli smo kartati in uboga Darinka je izgubila. Sledi kazen: teči do konca hodnika in nazaj. Ona se zažene, mi se režimo. Iz sobe prileti en Švaba v gatah in se začne dreti (torej sva z Darinko prakticirali slušno razumevanje, ki nama bo prišlo prav drugo leto na maturi).

Zjutraj se ob šestih zbudimo in začne se nov dan.

NEDELJA, 26.4.1998

Kmalu se začne naš pohod po kafičih. Zaželeli smo si prave turš... oz. grške kavice. Kafič smo poimenovali Milena Lato Special. Prvi del imena po slavni popotnici op kafičih, ki ga je tudi odkrila. Drugi del pa nosi ime po znameniti pijački, ki jo je Milena oboževala, ker je bila dobra pa še poceni (1000 drh).

Natakarji so zelo hitri, ladja še bolj. Samo še 10 ur do Grčije.

Joul je polomil zeleni stol, nogica je šla po gobe. Potem smo ga seveda podtahnili eni fini damici in nadaljevanje je prekruto, da bi ga lahko opisali.

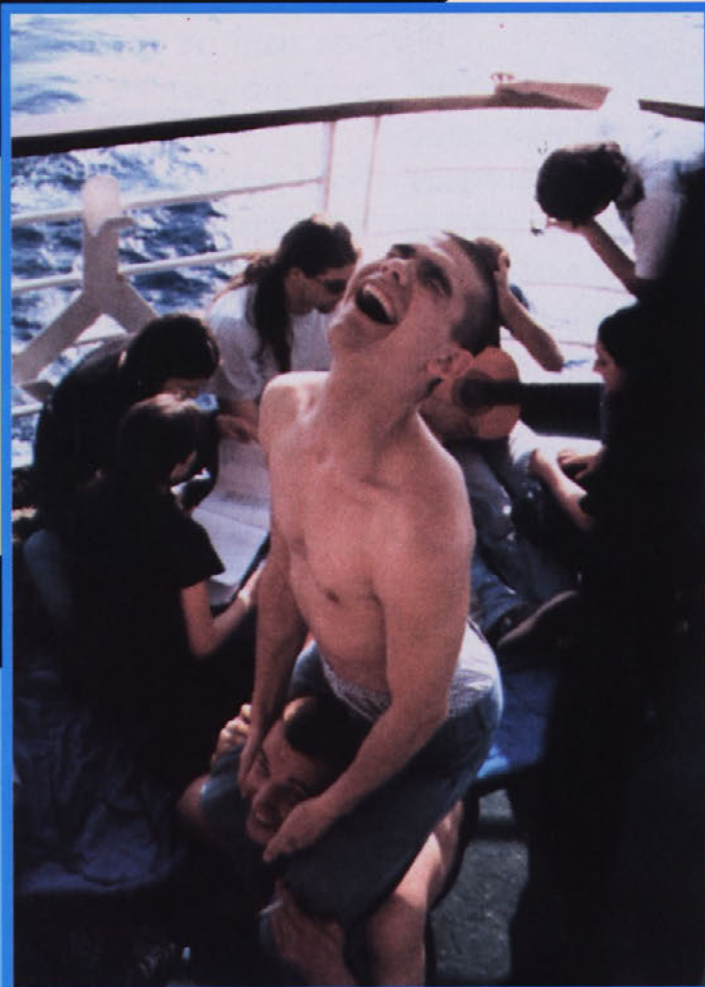
V baru sva z Joulom sedela 11 ur in tako podrla vse rekorde. HIP, HIP, HURA!

Tukaj je tudi nekdanja miss Slovenije Metka, ki se že cca. 2^h uči kartat, pa ji revici še sedaj ni uspelo. Z njo so neke manekenke, ki so rdeče kot kuhani raki.

Nekje ob 11^h po grškem času

naj bi pristali na Krfu. Čakali smo spet bogsigavedi koliko časa. Naš vodič Pero-šminker se je izgubil.

Ob 12^h smo se izkrkali in 100 na uro leteli za vodičem Ajdrejčkom Pejčkom ter se spokali na avtobus.

PONEDELJEK, 27.4.1998

Vožnja proti hotelu. Zgleda, da je vse na otoku v procesu gradnje za pripravo na sezono. Nobenega poštenega hotela... Pejček teži, da gremo takoj v diskač, cajta za tuš pa nam je

dal natanko 15 minut.

Hotel FAKIO (Feakio) s kategorijo enim zvezdnim krakom. Kasneje smo izvedeli, da je to hotel za Albance.

Sobe: 15&14, pogled po sobi: nagravžne ploščice, po tleh prevladuje tepih iz sramnih dlak in vodi malo pred tistim iz prahu in vonja po moljih.

Oprema je na vrhuncu: telefon iz prve ruske, stoli so kar nekako čudno skupaj zlepljeni, na steni pa visi neka obgrížena slika. Soba številka 215 ima veličasten pogled na plinarno.

Na vrsti je prhanje, pipa je zarjavela, jašek je zamašen, vse smrdi po varekini, brisače so tanjše kot pajkova mreža...

Zbirni center Šmartinska je pred hotelom in šibamo v nočni lajf, Jupiii!

Prišlo v nabito prazen diskač Wispers, z rave muziko. SHIT! Mešalec tega kur... ravea ne pozna besede rock. Tjaša se je odločila, da bo v samozaložbi corfu izdala grški slovar tujk.

Seveda smo se kmalu spokali iz tega diskača in šli v sosednjega. Tukaj je vsaj glasba malo bolj normalna. Naši vodiči so se totalno razživali. Metka Albreht je v nekem svinjskem dresu plesala na šanku.

Ta večer smo se učili tudi naš dolg refren, vendar je vsem pozročal težave, zato smo ga opustili. Kasneje smo se pa še spomnili nanj:

Delam, delam, delam
delam kot Zamorc.
Pijem, pijem, pijem,
pijem kot Dolenc.

Tjaša je zrabutala neko čudo, nihče drug ni hotel probat pa je vse pojedla sama. Je pa pogumna!

Dobrodošli spet v Fakio.

Ura je 4:30. Tjaša bruha kot vidra. Pravi, da potrebuje upnika za zadnje maziljenje. Misli, da bo umrla. Kaj pa rabuta, prav ji je!

Darinka je namreč dobila moralnega mačka in ji teži s takimi forami kot npr. "Ne kradi, ne laži"

TOREK, 28. 4. 1998

Udobne postelje so nas popeljale v nov dan. Vstajenje ob 10^h.

Brž v jedilnico, da ne bo česa zmanjkalo. Zajtrk je kraljevski: marmelada, kruh, maslo, redka kava, razredčen juice..

Pejček pride v jedilnico: "Kalimera, Kalimera. Dej spel se mi."

Baje gremo na plažo. Organizacija pa taka, dve uri priprav, sonce sije direktno v glavo. Čez 2 uri in 15 minut pride Peter in reče: "A veš, da gremo skupaj?"

"Jajca mu bom sprašila. Zakaj ga pa jaz že dve uri tukaj čakam, pa še sončarico sem dobila!?"

Obeta se nam lepa, peščena plaža. No ja, spet kiks!

Začeli so se nori shoppingi, vse je ful počeni, noreli smo gor in dol. Darinka bi za odtenek svetlejše, Joul bi centi daljše, Mateja ima poln kufer vsega. Jaz pa rabim še nekaj za mamico in psa.

To letanje nas je močno izmučilo in odločili smo se, da bomo kaj pojedli. Prišli smo do lušne gostilnice. Naročili smo dve grški solati in dva litra vode. Kelnarca (mi smo jo poimenovali Ančka Hitrostnikova) je bila mlada, lušna – kao – predvsem pa je bila zelo hitra. Na koncu nas je pa še ful oskubla. Ne priporočam obiska pri njej.

Zvečer smo šli na večerjo v taverno Grilovih – Tjaša pa ima žlahto po celem svetu. V primerjavi z Ančko Hitrostnikovo super zadeva;

hrana – dobro
postrežba – hitro
poznavanje naše košarke – neverjetno
prijaznost – na višku
cene – ugodne
angleščina – solidna
splošni vtis – sehr gut

Jedli smo tradicionalno grško hrano in jo poplasknili tradicionalno pijčo – Coca colo.

GRŠKI
KRAJ
JAJ

SREDA, 29. 4. 1998

Zajtrk je bil zopet kraljevski. Danes se je naša Fanja odločila, da bo ona delila marmelade. Očitno je ugotovila, da smo si jih prilaščali in si jih kasneje v sobah tudi privoščili.

Na predviden izlet nismo šli. Malo smo šli na plažo. Darinka se je malo posončila in revica dobila opekline po svoji kumari. Zdaj pa ima, ko se je delala norca iz manekenk na ladji.

Danes je grški večer.

Vsi so totalno zrihtani. Men se pa ni dalo sleč mojih nesic. Če so pa tako udobne!

Najprej smo se slikali z nošami, dobili smo predjed, glavno jed in dobre merice vina.

Vsi smo naslednji dan, napenjali možgane, da bi se spomnili še kaj več o večeru. Žal nam to ni uspelo. Edina stvar, ki se je vsi spomnimo, je to, da je zmanjkalo vina, ki naj bi ga bilo v neomejenih količinah. Pijem, pijem, pijem, pijem kot Dolenc.

Darinka je bila vsa v paniki, ker nikjer ni našla Mateje. Komaj hodi, nič ne vidi, ker je nekje pustila očala. Posledica eleganten padec, močan udarec s fotoaparatom ob tla, strgane

kavbojke in krvaveče koleno. Nič v primerjavi z večnostjo. Na dopustu je imelo veliko ljudi probleme s koleno.

ČETRTEK, 30. 4. 1998

Kraljevski zajtrk.

Izlet po Krfu, ogled seksi Ahilove zadnjice.

Ugotovili smo, da gremo kmalu domov in od sedaj naprej ne bom imela več časa za nič več drugega, ko za fešto, Sorry. dnevnik.

Tjaša

Recept:

Grška solata

Kuharska mojstrica Magda danes priporoča:

Grška solata (za 86 oseb)

RABIS:

5 kg zelja

344 oliv

40 paprik

86 paradižnikov

43 kumar

21 čebul

430 dag kozjega sira

začimbe: sol, poper, kis, olivno olje

PRIPRAVA:

Na tanko (kot rezance) nareži zelje. Kumare in čebulo olup, papriki odstrani semena, paradižnike pa operi, potem pa vse nareži na tanke kose. Sir razkosaj na majhne kvadre ($V=9\text{cm}^3$). Narezano zelje, paradižnik, papriko, kumare in čebulo ter olive stres v veliko posodo ($V=15\text{L}$) in pazljivo zmešaj. Mešanico nalovaj na krožnike in na vrh vsakega krožnika položi 3 kose sira. Začimbe ponudi posebej, da si jih lahko vsak sam doda po svojem okusu. K solati se prileže metaxa.

DOBER TEK!

Magda Lojk

UNESCO tabor

Unesco tabor? Zabava! Mogoče se sprva ne sliši tako privlačno in zanimivo, ampak naš Unesco tabor je bil popolnoma odklopljen. V ponedeljek, 29. junija '98 smo se zbrali dijaki z gimnazij širom Slovenije na poletnem unesco taboru na kmetijski šoli v Novem mestu.

Sprva si nismo mogli predstavljati, kako bo vse potekalo, a ko so prvi udeleženci prispeli, sem vedela, da bo zabavno.

Ta dan smo se spoznavali in se namestili po sobah. Le naša umetnostno-zgodovinska delavnica se je odpravila na teren. Dobro smo si ogledali cerkev v Klevevžu, ki smo jo v naslednjih dneh temeljito opisali. Naš mentor, Dušan Kramberger, je bil prava faca, tako da smo uživali v uricah, ki so nam bile namenjene. Na kmetijski šoli pa so nam dobro ostale v spominu fotografije krav z izvirnimi imeni in zanimivimi podatki (povprečna, maksimalna mlečnost) ter ogled posestva, le ogledu bleva smo se izognili.

Večeri so bili vedno zabavni. Imeli smo dva plesa v jedilnici, spoznavni in debatni večer. Le insekti (komarji!!) so nas tako neusmiljeno napadali. Noči so potekale vse prej kot mirno. Igrali smo odbojko, si pripovedovali vije ter še mnogo drugih stvari, samo spali ne (zadnji dan sem med risanjem tlorisa skoraj zaspala!). V četrtek smo odšli na rafting. Nepozabno! Vesla smo vrteli tako spretno, da smo bili že po 5 sekundah (veslanja?) mokri. Fantje so nam pripravili presenečenje, končali smo v mrzli Krki.

Ker je vsega enkrat konec, smo se tudi mi morali posloviti. Še prej smo si izmenjali naslove ter si obljubili, da se vidimo na naslednjem Unesco taboru.

Jelka

Fazanski začetki

Fazani. Pernate živali, ki so plen mnogim lačnim lovecem. Fazani. Ubogi in ponižni prvošolčki. Hmm!? Kaj je tu narobe?

Prof. Hržica vas je učila: "Izjava je vsak smiselni povedni stavek." Fazani so pernate živali. Izjava je pravilna. Fazani so prvošolci. Hmm? Kaj!? Tudi ta je pravilna!? Kako to? No pa pojdimo na začetek.

Prvi šolski dan, nekoč osmošolci vstopajo v stavbo s šibkimi kolena in srčnim utripom konjskega dira. Vsak bi se rad vključil (v nekaj). Prav lepo je biti z novimi sošolci in starejšimi, bolj izkušenimi, dijaki v isti stavbi. Polni pozitivnega vzdušja se odpravimo domov. A ko prestopijo prag: "Lej jih! Fazane! Dejmo jih!" In kar naenkrat se znajdeš zakopan v toni koruze. Ne več kaj, zakaj, kako. Presenečen odideš domov.

Drugi dan poslušaj isto, a v upanju misliš, da je naslade konec. Po osmih šolskih urah pa prideš "zjahan" v garderobo in imaš kaj videti.

Novoletno zabavo! Z okraski. In verigami iz svojih čevljev. Nimaš kaj, kot da si pljuneš v roke in začneš guliti ta "šmorn". S krvavimi nohti in raztrganimi - ali odrezanimi - vezalkami, brez kančka upanja odidemo domov. Doma dihaš za vrat mami, očetu, sestri, psu, mačku, bolham pa še kdo se najde. Tretji dan, ko misliš, da bi bil tudi Hitchcock zadovoljen - NEE! Koruza v čevljih, laseh, puščici, zvezkih, žepih, torbah... VSEPOVSOD KORUZA. Kot da bi oropali bližnje polje koruze in se nad nami "stresali", ker se zadnji dve leti niso imeli nad kom "stresati", in tako nadomestili vse tri generacije. Mi, ubogi prvošolčki, pa tečemo, se ruvamo za svoje čevlje. Moja ALL STARKA nima več vezalk, hodim kot kokoš.

Namesto, da bi nam dobrodušno pomagali pri vključitvi v šolo, so se pa tako izkazali.

Drugo leto, se mi že smilijo, ubogi prvošolci. Morda pa le obstaja upanje za njih. Mogoče se nam bodo pa preveč smilili in se bomo "stresli" na koga drugega. Zato 2. in 3. - pazite se.

MNENJE

Matej, 4.b

Gimnazijo so še kar solidno zrihtali, samo kaj hočemo, če bo čez 20 let spet enaka. Upam da bodo kmalu zrihtali ozvočenje.

(ne ve, kaj naredi z jogurtovimi lončki)

Peš na morje

od Semiča do Ankarana

Pri nas v Semiču imamo mladinski gorniški odsek Ruševce, v katerem je veliko mladih učencev in učenk. Opravili smo že veliko težkih in lahkih tur, zato smo se odločili, da bo zadnja v tem šolskem letu nekaj posebnega.

Nek navaden šolski dan nas je učitelj poklical in nam povedal nenavadno idejo: nek dan med počitnicami se naj bi odpravili peš na morje, in sicer v Ankaran. Po dolgem mesecu priprav in načrtovanja poti smo bili končno pripravljene. In tako smo se prvega avgusta ob petih zjutraj odpravili na pot izpred OŠ Semič. Naša mala ekipa je štela 10 mlajših gornikov od 11 pa do 16 let in dveh vodičev.

Že po prvem kilometru so imeli nekateri težave z žulji, toda to nas ni ustavilo. Nekje proti večeru smo prispeli na Dvor pri Žužemberku. Tam smo postavili tabor, rekli še kakšno in nato odšli spat. Po skoraj 50-tih kilometrih so nam noge postale težke, zato smo hitro zaspali.

Naslednji dan je sledilo zgodnje vstajanje, podrli smo tabor in odšli proti morju z veseljem, vedoč, da nas čaka samo še okoli 130 kilometrov. Toda med potjo si je moj prijatelj

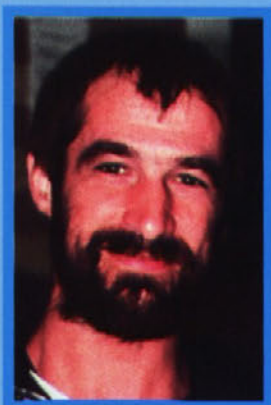
zvil gleženj in moral končati pohod. Zvečer smo se utaborili pri malem potoku in zjutraj ob šestih zopet nadaljevali pot. Tretji dan pa je bilo tako vroče da smo skoraj umirali. Toda znašli smo se in taborili v hladu. Zvečer so nas neki vaščani obmetavali s hruškami, ampak mi se nismo dali pregnat, kajti bili smo na pol poti. Predzadnji dan smo noge le še vlekli za seboj. Toda tudi to smo potrpežljivo in prišli 15 km stran od morja. Samo še 15 min vožnje ali 3-4 ure hoda, to je za nas malo po teh 170 prehojenih kilometrih.

In končno, ob dvanajstih smo bili že v kampu, kakšen užitek, vroča dekleta na plaži in dosežen cilj.

Upam, da bomo že v prihodnjem letu poskušali še kaj bolj zanimivega, mogoče pohod Mont Blanc, kdo ve.

Miha Mihelčič

MNENJE

Ivan, profesor telovadbe

Še kar.

(jogurtove lončke vrže stran)

...da postanete srečni

Pred kakšnimi 14 dnevi sem se nemo odpravljala k psihologiji, ko me je na hodniku ustavila (naša vrla) Maja. Vprašala me je, če bi hotela napisati članek za Stezice. Navezoval naj bi se na kakšno psihološko temo. Ker pa je samo začetek šolskega leta, sva ugotovili, da bi moral delovati kar se da spodbudno. Pripravil naj bi vas do tega, da bi se ozrli v sonce, se nasmehnili in rekli: "No, saj mogoče pa je ni vse tako slabo kot izgleda."

Res je, da je psihologija moja strast, toda vseeno ne vem, kako naj vas ravno zdaj, ko ste (smo) zaradi konca počitnic vsi totalno zdepresirani, prepričam, da vas veselje, zadovoljstvo in uspeh čakajo pred vrati, ki jih z malo truda lahko odklenete sami. Še več, ta vrata so v vas.

Vsi, razen fazanov, ki se mi mimogrede letos že malo smilijo, ker imajo vsak dan zavezane čevlje, ste se pri psihologiji prav gotovo že srečali s pojmom podzavesti. Ne bom vam pripovedovala, kako so se različni psihologi opredeljevali do nje, želim vam le razkriti moč, ki se skriva v njej, torej moč, ki jo vsakdo (poudarjam vsakdo) nosi v sebi. Toda umetnost

polnega življenja je, da začneš verjeti v to moč in jo na koncu uporabljati sebi v prid.

V grobem povedano, podzavest je nekakšna utemeljiteljica naših zavestnih misli. Vse, kar ste kdajkoli v življenju doživeli, je v vaši podzavesti pustilo sledove. Različni vtisi so prepleteni v t.i. asociativne mreže. Ko se nam v naši zavesti pošodi kakšna misel, sproži sebi ustrezajoče spomine in asociacije. Bojim se, da bom začela stvari še dodatno komplicirati, zato naj vam ponazorim delovanje podzavesti s primerom, ki nam je v tem trenutku zelo blizu: šola.

a) 1. september ob 8:00 Približuješ se stavbi, ki je kriva da so se končale neskončno lepe počitnice. Razmišljaš samo o tem, kako lepo bi bilo, ko bi se kar na enkrat zmislil(a) in bi mirne duše odšel(a) domov. Zaradi takšnih negativnih misli se ti v glavi že vrti film negativnih asociacij in slabih spominov na prejšnja šolska leta. Namesto lepih trenutkov se spominjaš samo slabih stvari. Besedo šola tako avtomatično povežeš z besedami, lot so vedno-pretežke kontrolke, krivično

spraševanje, strah, nervoza, neuspeh...

Tako nerazpoložen(a) si še bolj dovzeten(a) za opazovanje slabega. Ko stopiš čez vrata, se ti oko ustavi na preveč vsiljivem lestencu, nato z grenkim nasmeškom na ustih pozdraviš sošolce, katerih face se že n-let (če je nⁿ; 1£n£4) niso spremenile in se na vse glas pritožuješ, ker se nimaš v garderobi kam usesti. Če torej na kratko povzamem, boš še preden boš dobro stopil v šolo že imel krasno podlago za celodnevno slabo voljo in razdražljivost. Zgodba se seveda nadaljuje in prepričana sem, da ne boš zamudil(a) nobene priložnosti, da ne bi v vsaki stvari, ki je povezana s šolo odkril(a) vse slabe strani in tako še dodatno potrdil svoje prepričanje. S takšnim načinom mišljenja si zelo dolgočasna družba za ljudi okoli sebe, zato si večino dopoldneva sam(a) in imaš tako dovolj časa, da za svojo nerealno predstavo o šoli najdeš še nove lastnosti, kot so brezperspektivnost in nezanimivost. Izmučen od naporega razmišljanja, prideš domov z glavobolom in brez najmanjše zagnanosti za delo. No, pa ti je uspelo uničiti vso motivacijo in veselje do učenja

za par mesecev. Tako bodo tvoji šolski rezultati slabi, tvoja samozavest se bo omajala in le stežka boš obnovil(a) svojo produktivnost.

b) Ne boste verjeli, toda še vedno je 1. september ob 8:00 zjutraj. Razlika je le v tem, da na poti v šolo opaziš, kako močno sonce že greje ozračje, medtem ko se ti še zaspano preteguješ. Toda kljub zaspanosti korakaš proti šoli vznemirjen, ker boš končno spet videl svoje sošolce, prijatelje in morebitne simpatije. Na šolo gledaš kot na stvar, ki ti bo omogočila, da postaneš v življenju tisto, kar si si vedno želel. Tisti, ki še vedno vztrajate v branju tega članka, ste gotovo opazili razliko v mišljenju obeh oseb. Dejstvo je, da so nekateri ljudje že po naravi takšni, da na stvari gledajo z lepše plati, drugi smrtniki, ki so se naveličali vloge večnega zagrenjeneža, pa se morajo včasih malo potruditi in se zavestno pripraviti do tega. Opravičujem se vsem tistim, ki jih v zadnjem stavku nisem omenila. Torej tistim, ki jim samo

včasih zmanjka veselja in se vsake toliko časa samo malo zadespresirajo. Pa saj itak pravijo, da je najboljša zlata sredina.

Če ste še vedno zvesti svojim temnim rentgenskim očalom za odkrivanje slabega, naj vsem povem, da se ne splača. Tudi sama sem imela obdobje, ko se mi je zdelo vse brez smisla in ko nisem verjela vase in v svoje zmožnosti. Toda od takšnega ravnanja nimaš niti ene same samcate koristi. Zaradi negativnega pogleda na svet ne boste imeli boljših ocen, več prijateljev in močnejše volje do življenja. Z malo truda in nasmeškom na ustih pa bi vam lahko uspelo.

Preden končam to svojo pisarijo, naj vam povem, da se vam dobo tudi problemi skozi nasmejane oči zdelo manjši v primerjavi z veličino življenja. Ozrite se torej naokoli in dovolite svetu, da tudi vam končno pokaže svoj lepši obraz in... ljubite življenje...

▶▶▶▶▶ KONEC.

Inovacije v metodah poučevanja

V tem članku ne bom obdelala prednosti in pomanjkljivosti poučevanja naših profesorjev, ampak bom predstavila seminar mednarodne evropske dijaške organizacije (OBESSU), ki je potekal pod tem naslovom.

Namen teh seminarjev je vzbuditi evropske dijaške organizacije in državne vlade, da bi izboljšali situacijo v šolstvu in šli v korak s časom.

Predstavniki vsake evropske dijaške organizacije predstavijo svoje gledišče, po debati pa sledijo zaključki, ki so po koncu posredovani odgovornim ministrom za izobraževanje.

Na tokratnem seminarju smo pod drobnogled vzeli metode poučevanja, zgodovino in razvoj letih, zahteve družbe po izobrazbi kaj je v izobraževalnem sistemu za nas, kaj za profesorje in koliko od vsega tega je tudi praktično izvedljivo.

Čeprav smo se pri debati o tem, ali hočemo inovacije ali ne, soočali s težavami zaradi različnega pojmovanja šolskega sistema (švedske šole so na primer bistveno bolj modernizirane kot romunske) smo na koncu prišli do naslednjih skupnih zaključkov:

- Da potrebujemo in zahtevamo inovacije, ki pa so odvisne od stalnosti in kvalitete ocenjevanja. V večini razvitih evropskih šolskih sistemih je namreč normalno, da ocenjevanje poteka v obeh smereh: profesor ocenjuje dijakovo znanje, dijak pa profesorjevo kvaliteto podajanja le tega. Ne morem mimo dejstva, da smo v Sloveniji glede tega na zelo nizkem nivoju, saj marsikateri profesor povratno informacijo o svoji kvaliteti vzame kot osebno žalitev in grožnjo, marsikateri dijak pa ne zna kvalitetno ocenjevati profesorja.

- Dijak mora prevzeti aktivno vlogo v procesu inovacij, predvsem na ravni konstantnega sodelovanja in samokritičnosti. To za nas konkretno pomeni, da nam ne sme biti vseeno, ampak moramo poleg sebe motivirati tudi svoje sošolce in profesorjem dajati povratne informacije o tem, kaj je za nas koristno.

- Ne smemo pozabiti na vlogo orodij in tehnologije pri metodah poučevanja, kar pa se na srečo tudi pri nas izboljšuje, čemur smo priče na lastne oči.

Za zaključek smo se pogovarjali o nadaljnjih ciljih in seminarjih OBESSU-ja, ki bodo potekali na teme: pravice srednješolcev, decentralizacija šol in vpletenost privatnega sektorja, socialna klima in konflikti v srednjih šolah ter vodstvo in svetovanje v srednjih šolah.

Seminarji bodo po vsej Evropi in nujno je, da se tudi slovenski srednješolci na ta način vključimo v evropski prostor, saj se prav gotovo strinjate z mano, da lahko na področju izobraževanja še marsikaj izboljšamo.

Maja Potočnik

Naš nori fotograf je posnel tole fotko. Kot je za nore in zablojene fotografske duše značilno, je tudi ta slikojemalec posnel fotografijo tako, da je daleč od resnice.

Najbolj inovativen odgovor na vprašanje: "KAJ naj bi bilo na sliki?" bo nagrajen z naročnino na Stezice do konca tega na naši preljubi gimnaziji šolanja nje(ga).

Uredništvo

Kritik je človek, ki pričakuje čudež.

STEZICE

II 16756/1998/1999

200306489, 1

COBISS

KNJIŽNICA M. JAVNA
Študijski inštitut
za slovenski jezik
opisni leksikon
LJUBLJANA, 2000
REŠTO

Kritizirati - to
pomeni dokazati
avtorju, da ne dela
tako, kot bi delal jaz.